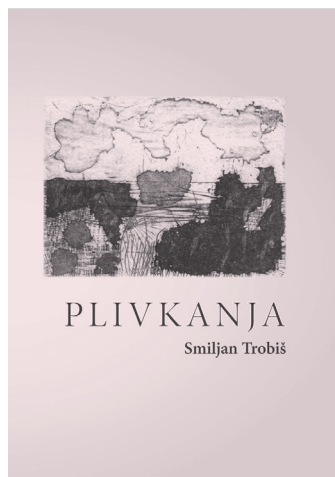

**MANJA ŽUGMAN: SKOZI
ŠPRANJE V ČLOVEKA
(SMILJAN TROBIŠ,
PLIVKANJA: SENRYUJI,
LJUBLJANA, SPES, 2018)**

Vzbirki Plivkanja se pred bralcem v obliki senryujev razgrinjajo umetniške podobe, ki drobce preteklosti prelivajo v sedanost in jih plivkajo v prihodnost. Med temi časovnimi razmiki se (z)najde človek, ki si na podlagi prebranega ustvarja samosvoj mozaik podob in sodb. Trivrstičnice zahtevajo globinsko identifikacijo slehernega bralca, ki bo s svojo dušo, to je »s strojčkom za predelavo zaznav v pojme«, ustvaril lastno presojo.

Pesniška simbolika v senryujih Smiljana Trobiša je izredno bogata. Med drugim se dotika tudi neba. Nebo kot simbol se v vseh svojih razsežnostih pojavlja kot avtorjeva stalnica in sopotnica v vseh dosedanjih

pesniških zbirkah. Pesnik v svojih verzih potuje v vesolje, se dotika zvezd kot preplet duhovnega in fizičnega, ki nas u(s)merja na pot Resnice. Sonce se kot simbol vladanja pojavi v senryuju. Oblaki / ne pustijo soncu, / da bi se prevzelo. Oblaki kot simbol nepredvidljivega, nedorečenega ter begajočega se, tudi odprtega v življenju, soncu ne dopustijo prevzetosti in/ali prevlade. Dovoljujejo pritok novih moči v umetnikovo bit, s svežim žarom napolnjujejo njegov tolmun ... se tudi izlijejo, »a še vedno zastirajo sonce«. Ne nazadnje tudi »Lepota rože/ pošilja/ zahvalo v nebo«; to je tista lepota, ki je pesniku predstavljala navdih za umetniško ustvarjanje, najdena v naravi in pripravljena za tovrstno darovanje. To je tista lepota, ki se (z) najde v pomenu in izrazi v presežnem, v umetniškem in umetnosti.

Skozi simbole se pesnik vedno znova srečuje s samim seboj, raziskuje in vedno znova spoznava ter zaznava lastno bit, jo vedno znova gneta in oplaja, bogati, vedno znova odkriva še neodkrite delčke svojega jaza. Dobre delce tega pre- in zapletenega mozaika razmnožuje in jih nadgrajuje, slabe gneta v čistejše, boljše in višje oblike ali bolje rečeno umetniške podobe ... z vso dano umetniško svobodo stremi k doseganju po(po)lnosti.

In če bralec pozna ves avtorjev pesniški razvoj oziroma vso avtorjevo pesniško pot, lahko kaj hitro ugotovi, da pesnik domuje v krščanskem videnju sveta, hkrati pa ga vse bolj prežema tudi vzhodna filozofija, kar je eksaktno razloženo s pesnikovimi besedami, ki jih je izpostavil že Marjan Pungartnik, pisec spremnega besedila, »Vse je prav./ Pusti / in ne moti!« ali v trivrstičnici »Srake kričijo,/ kot da nekaj ni prav./ A je prav«.

Kakor voda plivka skozi špranje v čoln, tako senryuji plivkajo skozi špranje v sleherni umetniški dušo, pa ne le umetniško, naplavlajo tudi v dušo slehernega bralca. Čuteče in/ali miselno potepanje med pesnikovimi prizori, mislimi, občutenji in modrovanji, zbranimi in zapisanimi v obliki senryujev, bralca popelje tudi skozi obliko sveta, ki je neizprosna in kruta, a ga pesnik, zamaknjen v morje, sonce, veter in zvezde, presega. Trobiševi prebliski in spoznanja, izraženi v najrazličnejših svetlobnih odtenkih, nagovarjajo bralca in v njem budijo pot do lastne biti. Valujejo v pomirljivo občutenje, »da je vse, kakor je, tudi prav«.